

Barndomsminnen från Hirvlax

SJÄLVBIOGRAFI

Livet och livet
i Västerskogen

Aage Weber
Tryck: Ab Fram
Design och layout:
My Type / Ove Lillas
Labyrinth Books
2011

»Unge Aage Weber i Västerskogen, några gårdar som hör till Stubbas gårdsgrupp i Hirvlax, är huvudperson och berättare i jag-form i den här boken. Händelserna tilldrar sig under efterkrigsåren fram till 1957. Västerskogen låg avsides och utgjorde den sista bosättningen vid en smal väg innan man kom till Monå. I dag lär det inte längre vara mycket kvar som påminner om 1950-talets Västerskogen.

Stoffet i boken bygger i huvudsak på anteckningar ur minnet som författaren gjort i efterhand

under ett tiotal år. På grund av att han i tiden inte gjorde ordentliga minnesanteckningar, än mindre skrev dagbok, ber han om tillgift för att händelserna inte kommer i kronologisk ordning samt för att minnet kan svika. Det är lätt att till den delen villfara hans begäran.

Däremot kan författarens strävan till exakthet, som tar sig uttryck i att han återkommande ursäktar sig med brasklappar "om jag nu minns rätt" eller "om nu minnet inte sviker", för läsaren verka något överdriven. I den här formen av berättarkonst är det för mycket krävt att skildringarna med exakt noggrannhet skall överensstämma med hur det hela tilldrog sig en gång i tiden.

Boken är indelad i två huvuddelar – Förskolåldern och Skolåren.

Författaren berättar med känsla om en av de första

Aage Weber.

minnesbilderna, en varm, mjuk famn som doftade gott. Det var mor som fick ta hand om går-

den under den tid far var ute vid fronten.

Gossen växte småningom genom koltåren och började röra sig i allt vidare cirklar, efterhand också ytterom den lilla gårdsgruppen.

Mycket i de upplevelser författaren delger läsarna är sådant som män ur hans generation i andra österbottniska skäribyar också sysslat med och därför sannolikt i dag roat kan nicka igenkännande åt. Skillnaden mellan författaren och andra, som i unga år hade fallenhet för pojkstreck och äventyr, är att det upplevda i det här fallet kommit i tryck och därmed räddats för eftervärlden. På det sättet kommer berättelserna att kunna tjäna som dokumentation av hur pojkars vardag på landet kunde te sig i medlet av förra seklet.

En kostlig händelse som får läsaren att dra på smilbanden

och samtidigt beundra huvudpersonen för hans öppenhjärtiga sätt att berätta om sådant som andra helst kanske skulle låta stanna bakom munlås, är när han av några pojkar från en grannby blev förledd att ställa upp och palla äpplen hos en frikyrkopastor. Aage lovade ställa upp, men ångrade sig strax efteråt då det var det för sent.

Pojkarna från grannbyn kom som överenskommet på cyklar och sökte tillsammans med Aage upp äppelträden som dignade av de vackraste frukter. Dock hände det sig inte bättre än att en hund plötsligt gav till ett ilsket skall. En lampa tändes och pojkarna flydde hals över huvud. Oturligt nog tappade Aage sin mössa, en reklamkeps som han var tämligen ensam om varför han som ägare var lätt att spåra.

Följande dag ringde butiks- föreståndaren och meddelade mamman, som förstås blev utom

sig, att sonens mössa kunde avhämtas vid butiken. För den skyldige var det var bara att bita i det sura äpplet och cykla i väg till butiken där det just då råkade vara många människor.

– Jaha, jäär komber äppeltjyvin, säger föreståndaren högt så att det hörs över hela butiken. Gubbarna flinar och flickorna fnissar när ynglingen slokörad gör sorti.

Äppelträdens ägare, pastorn, som fört mössan till butiken hade bett föreståndaren meddela ynglingen att han nästa gång kunde komma hem till honom och hämta äpplen, så behövde han inte stjäla.

Småningom vidgades världen för bokens huvudperson. Det blev att lämna den trygga tillvaron i Västerskogen bakom sig för att förtjäna levebrödet på annat håll.

BENGT HARALD